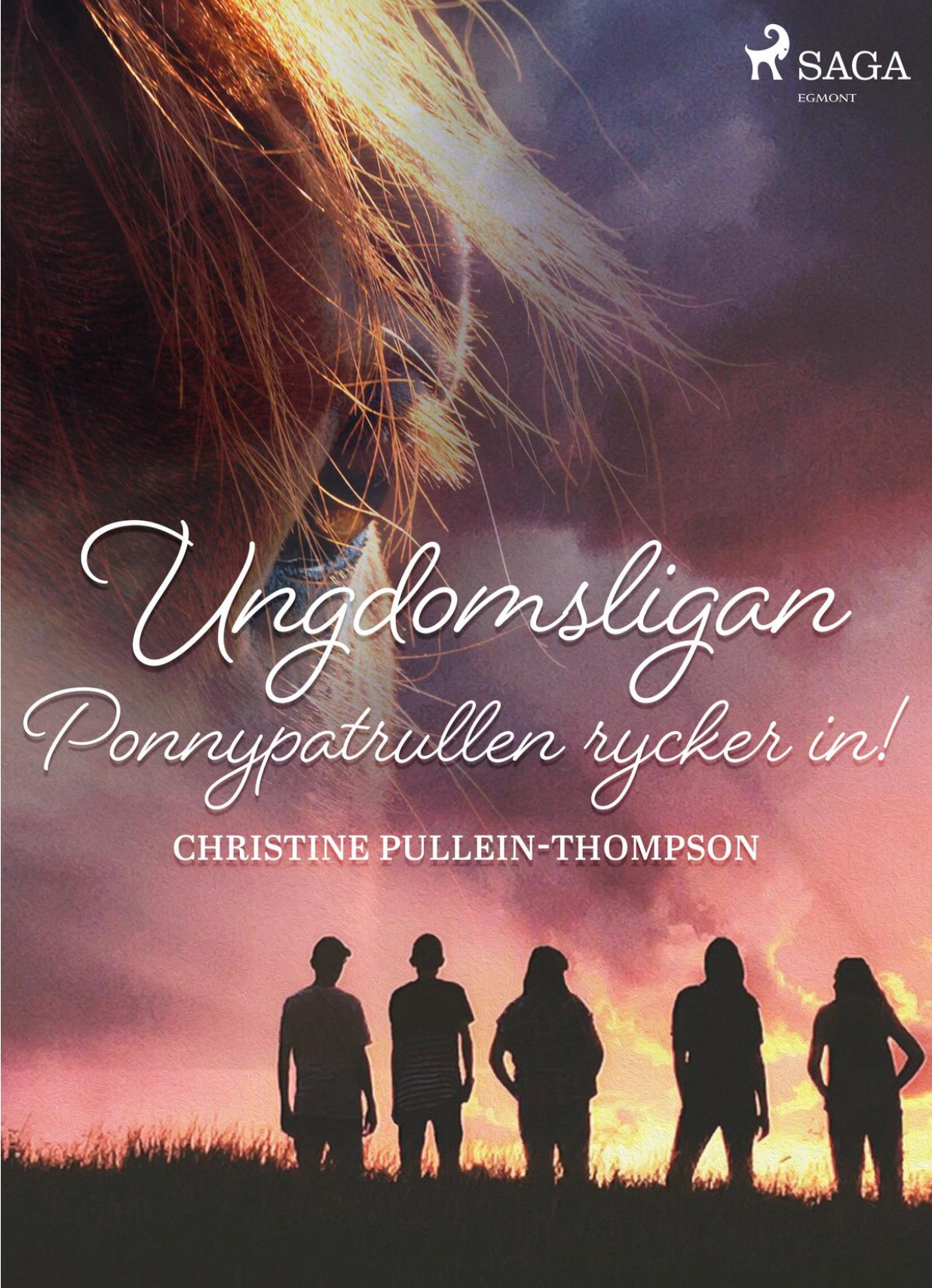

*Ungdomsligan
Ponnypatrullen rycker in!*

CHRISTINE PULLEIN-THOMPSON

 SAGA
EGMONT

*Ungdomsligan
Ponnypatrullen rycker in!*

CHRISTINE PULLEIN-THOMPSON

Christine Pullein-Thompson

Ungdomsligan
Ponnypatrullen rycker in

Saga

Ungdomsligan: Ponnypatrullen rycker in!

är översatt från engelsk av Ingalill Behre efter

Pony Patrol Fights Back

Omslagsfoto: Hudson Hintze via Unsplash och Shutterstock

Copyright © 1992, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784204

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1

PONNYPATRULLEN I FARTEN IGEN

John kom cyklande in på gårdsplanen i en väldig fart. Hans röda hår stod på ända och han skrek högt:

— Mikael! Var är du? Det har varit inbrottstjuvar hemma hos oss. De har tagit allt vad vi äger och har!

Mikael, som höll på att kratsa hovarna på en häst, tittade upp. Det var vår i luften och solstrålarna glittrade i hans ögon. Hönsen gick omkring och pickade i marken och de små kycklingarna på sina tändstickor till ben härmade de äldre.

— När då? frågade Mikael.

Han var en lång, smal pojke som alltid hade mycket att göra. Han bodde i en hemtrevlig, gammaldags, men obekväm bondgård med många utbyggnader och prång.

— Vi har varit bortresta, sa John. Mamma och pappa skulle till Paris en vecka och under tiden bodde jag hos mina kusiner. När vi kom hem var hela huset upp- och nervänt. TV:n, våra silversaker, radion och min bandspelare var borta. Allt var borta! De hade till och med skurit sönder madrasserna, för de trodde väl att vi hade gömt pengar där. Och det fräckaste av allt, de körde i väg med våra saker i pappas splitternya bil! John var mycket upprörd och arg.

— Har ni anmält det för polisen?

— Så klart att vi har. De håller just nu på att leta igenom huset efter fingeravtryck. Och de säger att det är en liga som far omkring och gör inbrott i tomma hus. Det är många fler än vi som har råkat ut för dem. Nästa gång blir det kanske er tur.

— Å nej, inte kommer de hit inte, sa Mikael.

— Varför inte?

— Därför att vi aldrig reser bort och därför att vi inte har nåt som är värt att ta. Vår bil är mer än tio år gammal.

— Mamma bara gråter och gråter, fortsatte John. De har suttit och ätit mat i vårt kök, för det stod äckliga, kladdiga tallrikar kvar på bordet. Fy farao, Mikael! Vi måste få fast dem.

När John blev upprörd hände det att han fick ett astmaanfall. Nu kände han att det var ett på väg, för det blev tjockt i halsen på honom.

— Men Stjärn då? frågade Mikael.

— Honom hade jag med mig till kusinerna, för de rider de också. Det är den första semester nån av oss har haft på årtal. Och så skulle det gå så här!

— Men ... syntes det på nåt sätt att ni inte var hemma? Var brevlådan full med post och tidningar? Hade ni dragit ner persiennerna?

— Ja ... jo, det hade vi faktiskt, svarade John skamset. Och nyckeln hade vi lagt under blomkrukan som står vid dörren. Så idiotiskt av oss! De öppnade bara helt fräckt och gick in.

— Och hur har du tänkt dig att få fast tjuvarna då? frågade Mikael.

— Ponnypatrullen måste rycka ut igen förstås, svarade John ivrigt. Fy farao, jag skulle kunna mörda de där bovarna! fortsatte han och gjorde en strypande rörelse med händerna.

— Kalla ihop gänget till ett möte då! utropade Mikael. Det kan ju bli alla tiders spännande grej. Eller vill du att vi har mötet här?

— Hemskt bussigt om det går för sig. Hemma är allt i en enda röra. Och mamma bara gråter.

— Vill du ringa härifrån också?

— Ja tack. Vår telefon är sönder. Ingenting fungerar hemma hos oss.

De ställde sina stövlar i farstun innan de gick in i köket. Mikael's mamma, Mrs Gaze, höll på att baka kakor.

— Vad ni ser konstiga ut, sa hon. Vad är det med er?

— Det har varit inbrott hemma hos John, förklarade Mikael. Vi tänker kalla samman Ponnypatrullen och hålla ett möte här.

— Inbrott! Men bevare mig så förskräckligt! utbrast Mrs Gaze. Stackars dina föräldrar, John, och stackars dig. Sätt dig ner ett tag så ska du få en kopp te. Du ser ut som om du behövde det.

— Det gör jag, sa John tacksamt.

— Jag trodde väl det. Kör ner katten från stolen där och sätt dig. Mikael kan ringa runt till Ponnypatrullen.

— Alltid ska jag göra allting, muttrade Mikael. Aldrig får jag vara i fred en enda minut. Det är Mikael hit och Mikael dit från morgon till kväll.

Men egentligen var han inte så misslynt som han lät. Det var jättespännande att Ponnypatrullen skulle ut och jaga inbrottstjuvar.

Först måste vi ta reda på alla hus här i trakten som står tomma, tänkte han. Sen får vi försöka hålla dem under bevakning och det blir minsann inte lätt. En sån sagolik tur att skollovet har börjat.

Joanna höll på att putsa Tangos träns när Mikael ringde.

— Hej, Joanna! Kan du komma hit med detsamma. Det är jätteviktigt och bråttom.

— Men vad är det då? Berätta!

— Inbrott hemma hos John. Ponnypatrullen ska ha ett möte hemma hos mig. Kom så fort du nånsin kan, sa Mikael och lade på luren.

Linda städade i vardagsrummet när det ringde i hennes telefon. Hon satte luren till örat och sa sitt namn.

— Hej, det är Mikael. Kan du komma hit med detsamma? Ponnypatrullen ska ha möte.

— Varför det då?

— Det gäller ett ruskigt inbrott. Kan du komma?

— Inbrott! Jag kommer. Jag cyklar, det går fortare än med Rainbow. Jag ska bara skriva en lapp till mamma och tala om var jag är.

— Ja, ja, men sno dig är du bussig.

— Tänk att vi ska ut på äventyr igen, sa Mikael för sig själv när han lade på luren. Se faran i vitögat, som när vi jagade mordbrännarna eller letade reda på barnet som hade gått vilse. Eller när vi räddade hästarna i den där hemska översvämningen.

Blodet började rinna fortare i hans ådror när han tänkte på allt det där.

— Tycker du jag ska ringa Nadja också? ropade han till John som satt i köket med sin tekopp.

— Gör som du vill. Gärna för mig.

Nadja var en mycket söt, men ganska nervös och överspänd flicka. Hennes föräldrar var mycket rikare än någon av de andras. När Mikael ringde höll hon på att tvätta håret.

— Jag kommer alla gånger, men först måste jag torka håret, sa hon. Jag tar moppen. Har det hänt nåt särskilt?

— Inbrott!

— Inbrott! Får jag ta med mig Bill?

— Vem är Bill?

— En god vän till mig.

— Är han pålitlig?

— Absolut. Hans pappa har bilverkstad. Det har varit inbrott hos dem nyligen. Och han har moped han också.

— Ta med dig Bill då, men be honom lämna skjutvapnen hemma, sa Mikael som kom att tänka på något som hade hänt en annan gång när Ponnypatrullen var i farten.

— Ska jag ringa till de yngre medlemmarna också?
ropade han sen ut i köket till John. Jag har fått ihop sex stycken nu.

— Nej, vänta med det, svarade John. Ungarna bara trillar av hästarna och ställer till trassel. Och det handlar inte om någon lek nu. Polisen säger att det är en stor liga som gör inbrotten, inte bara ett par stycken. Vi behöver vara åtminstone fjorton för att kunna göra någon nytta.

Johns astmaanfall hade gått över och han andades lättare igen. Mrs Gaze hade återgått till sin bakning. Solen lyste in i det hemtrevliga köket med sin gammalmodiga vedspis. Mikael kom in och slog upp en kopp te åt sig.

— Vi måste hålla sträng vakt vid alla hus som står tomma, sa han.

— Det kan vi väl inte! Inte både dag och natt!

— Nej, det har du rätt i. Men vi får hjälpa polisen så mycket vi kan och vakta så ofta vi kan. Än här och än där. Tack och lov att Boxer är kry igen.

— Hur är det med hästarna som vi räddade? frågade John.

— Bara fint. De ser ut på ett annat sätt nu, kan du tro. Den som jag kratsade hovarna på när du kom ska vi behålla här på gården. De rörelsehindrades ridklubb tar antagligen de båda bruna ponnyerna. Själv hoppas jag kunna rida terrängritt med skimmeln. Vi har tagit reda på en del om henne. För fem år sen vann hon ett par galopptävlingar. Och jag gillar skimlar som du vet.

— Fantastiskt, sa John. De stackars krakarna som knappt kunde stå på benen när de kom hit.

Det hördes hovklapper ute på gårdsplanen.

— Det är säkert Joanna, sa Mikael och båda pojkarna gick ut.

— Hej! hälsade hon. Vad är det som har hänt här?

— Det har varit inbrott hemma hos oss, sa John.

Snart var alla församlade. Nadjas Bill var lång och mager, klädd i en T-shirt som det stod Alfa Romeo på.

— Hej, sa han. Kul att träffa er.

Mikael litade inte riktigt på honom, inte än i alla fall.

— Har du nån häst? var det första han frågade.

— Ja, tre stycken. Jag tävlar ibland i hoppning.

— Och när var det inbrott hos er då? frågade Mikael vidare.

— För tio dar sen. De tog hela dagskassan och en massa bildäck.

Bill hade klara, grå ögon och talade en engelska som om han kom från Australien.

— Bill är en just kille, det kan jag garantera, sa Nadja och log mot honom med sina gröna ögon.

Sedan tog hon av sig sin hjälm och skakade ut håret.

Joanna kände sig alltid enkel och vardaglig bredvid Nadja, ungefär som en bondhäst bredvid en ädel arab. Linda var någonting mitt emellan de två. Hon var alltid ren och snygg och aldrig fattades det en knapp i hennes kläder. Hon var slank och hade blå ögon och kortklippt hår.

Mikael hade aldrig riktigt litat på Nadja, men Joanna gillade han skarpt och han hade fullt förtroende för henne.

— Jaha, ska vi sätta i gång då, sa han nu. Vi går in i trädgården för där finns det stolar att sitta på.

Joanna hade släppt in Tango i en tom box, mopederna stod lutade mot väggen och solen sken. Någonstans kacklade en stolt höna över ett ägg som hon just hade värpt.

— Jag har läst om era bedrifter i tidningarna, sa Bill och följde efter Mikael. Men jag trodde då aldrig att jag skulle få äran att vara med på ett av era möten.

— Vi tycker det är jättekul att du vill vara med, sa Nadja hastigt.

Nu på våren växte allting som kunde växa, gräset, kalvarna, fölungen som de hade räddat ut kärret. Också de själva växte utan att de visste om det.

John tänkte på hur botten allting hade varit för två timmar sedan. Mamma stortjutande i köket och pappa ilande till närmaste telefon. Rena mardrömmen hade det varit. Han hade gått ur rum och i rum och letat efter sin bandspelare utan att riktigt kunna fatta vad som hade hänt. Nu hade han hunnit lugna sig lite, men han var fortfarande arg och besviken.

Hur kan människor göra så? tänkte han.

Bill tyckte det hela var mycket spännande. Han gillade de andra och han gillade stämningen mellan dem.

Linda tyckte om honom genast, hans ögon, hans sätt att gå. Joanna visste ännu inte riktigt vad hon skulle tycka. Vad var Bill för en kille innerst inne?

Trädgården framför huset var liten och omgärdad av en mur. Det var inte ofta någon satt där, för familjen Gaze satt nästan aldrig, utom när de åt. Nu pekade Mikael på några stolar och en bänk och sa:

— Sätt er!

Han lät lika bestämd som sin mamma. Ur ena fickan plockade han upp ett block och en penna.

— Mikael! ropade mrs Gaze plötsligt till honom genom köksfönstret. Hitta inte på några dumheter nu bara. Som förra gången! Jag står inte ut med en sån oro en gång till.

— Ingen fara, mamma lilla, svarade han lättvindigt. Du behöver inte alls vara orolig.

Men han glömde att ta i trä. När han senare tänkte på att han hade glömt att ta i trä ångrade han sig djupt.

Han satte sig på bänken bredvid Joanna.

— Jaha, mötet kan börja.

Det var en lek för dem då. En krigsplan som de skrev ner på ett papper utan att ha en aning om vad som väntade